

Εργασία Μιχάλη Καλούτσα Α΄3

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ

Η Ρόζα, ένα κοριτσάκι δέκα ετών, μόλις μετακόμισε με τον μπαμπά της σε ένα ημιυπόγειο διαμέρισμα. Ο μπαμπάς της είναι ψαράς και ποιητής ταυτόχρονα και βλέπει με μια ιδιαίτερη ποιητική ματιά την πραγματικότητα. Έτσι και η φαντασία του μικρού κοριτσιού, που έχει αναπηρία στο πόδι του, είναι πλούσια και την οδηγεί σε μαγικούς κόσμους με πειρατές, μια πολιτεία του Βυθού, Γλωσσοκτόνους, έναν γάτο που μιλάει, περίεργες γλώσσες και πολιτισμούς και άλλα ονειρικά...

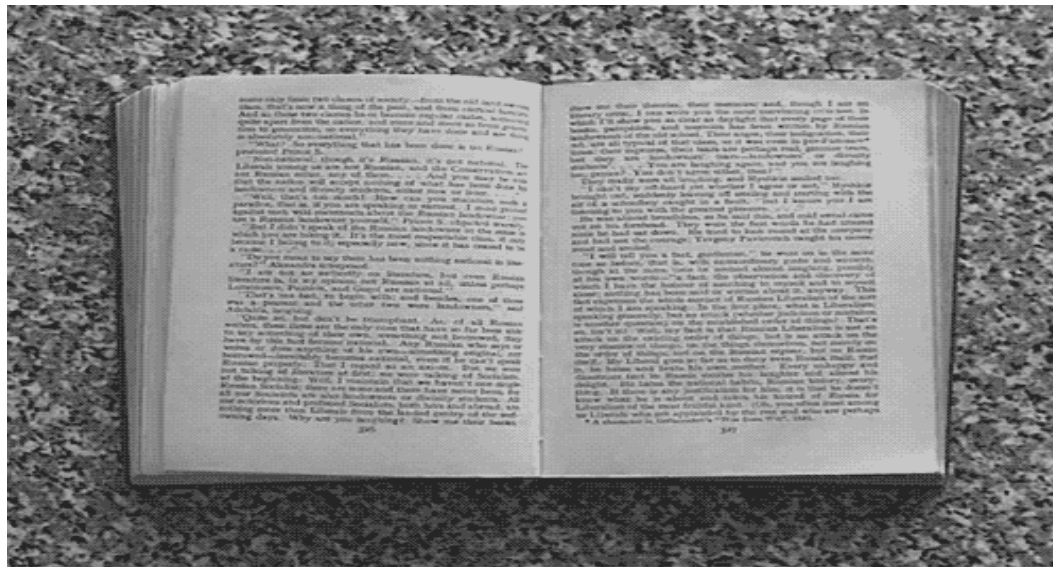
Στην πραγματική ζωή της, η Ρόζα γνωρίζει σιγά σιγά τη νέα της γειτονιά, αποκτά καινούριους φίλους, όμως θυμάται πάντα με αγάπη τον παλιό της φίλο τον Χασίμ και μάλιστα τον επισκέπτεται. Εντέλει *«Η Ρόζα φαντάστηκε ότι... ο κόσμος θα ήταν σαν χαμόγελο. Ένα χαμόγελο που θα ένωνε πολλούς και διαφορετικούς κόσμους, τις μικρές κόκκινες πυγολαμπίδες που αναβόσβηναν στον χάρτη κι όλους τους άλλους, τους πολλούς και διαφορετικούς που βαδίζουν πάνω στη γη...»*

Αποσπάσματα - Μηνύματα
από το βιβλίο

«Ο μπαμπάς λέει ότι ο κόσμος θα αλλάξει όταν ο ποιητής θα ψαρεύει και ο ψαράς θα γράφει ποιήματα».

Αν δεν έχεις τις λέξεις, δεν έχεις ζωή. Πώς να πεις σε κάποιον πεινάω, αγαπάω, φοβάμαι; Πώς να πεις υπάρχω;
...η γλώσσα είναι όπλο. Αν δεν έχεις τη γλώσσα, δεν μπορείς να μιλήσεις, να απαιτήσεις, να φωνάξεις.
...αν ξεχάσεις από πού έρχεσαι δε θα βρεις ποτέ πού πρέπει να πας.
...Η γλώσσα δεν είναι μόνο τα λόγια. Είναι και η ιστορία των ανθρώπων. Αυτά που θυμούνται αλλά και αυτά που ονειρεύονταν.
...Παραμύθια, τραγούδια, θρύλοι, παλιές προφητείες και όρκοι.

*Περίεργο πράγμα, ο παράδεισος. Για τον Μούσα, παράδεισος ήταν η πολιτεία από πορφύρα, χρυσό κι ασήμι που άφησε πίσω του... Για τον Χασίμ παράδεισος είναι τα ταξίδια με το τρένο. Άκρη δεν βγάζω. Σκέφτηκα, σκέφτηκα. Ο καθένας έχει τον δικό του παράδεισο... Στο τέλος, αφού σκέφτηκα πολύ, αφού το ζύγισα κι από δω κι από κι, **αποφάσισα πως κι από ένα τίποτα γίνεται ο Παράδεισος.***

- Η ζωή είναι σαν το νερό. Άλλοτε τρέχει καθαρό κι άλλοτε γίνεται λάσπη.
- Δεν ξέρω, μαμά, δεν ξέρω τι να κάνω.
- Να ζεις, αγάπη μου. Τίποτα άλλο... Να τολμάς πάντα να ψάχνεις στα βαθιά για να θυμάσαι ποιά είσαι... Όλοι και όλα είναι κρίκοι μιας μεγάλης αλυσίδας. Οι άνθρωποι, οι γλώσσες, οι πολιτισμοί, οι ιστορίες, τα δάκρυα.
- Δηλαδή ένας κρίκος είμαι;
- Είσαι η αγαπημένη της καρδιάς μου... Θα είμαι πάντα μαζί σου, κομμάτι δικό σου. Στον δικό σου βυθό κοιμάμαι.

...Και μια βραδιά μόνο φτάνει για να δεις τον κόσμο μ' άλλα μάτια. Τους ανθρώπους δίπλα σου και τους άλλους που νόμιζες μακριά, πολύ μακριά. Φτάνει να τολμήσεις να βουτήξεις βαθιά...

Μιχάλης Καλούτσας Α'3 10/2/2017